

Classe de religió?

Dll, 16/03/2015 per Catalunya Franc...

[Catalunya Franciscana](#)

(Fra Josep Manuel Vallejo) Fa unes setmanes es va produir un guirigall notable als mitjans de comunicació per la publicació al BOE del currículum de religió catòlica a les escoles. Les crítiques i l'escàndol anaven en la línia que no s'ha d'ensenyar religió a l'escola en un país no confessional, que això era fer catequesi, que s'obligava a resar, etc.

És curiós que dos mesos abans s'havia publicat al mateix BOE el currículum de religió islàmica i ningú va dir res. Llavors, què hem d'entendre? Que els mitjans de comunicació troben malament que s'ensenyi religió catòlica però troben bé que s'ensenyi religió islàmica? Estem en un país una mica curiós...

Cal dir, primer, que l'assignatura de religió és optativa, és a dir, no és obligatòria per a tothom, com se'ns ha donat a entendre en alguns mitjans.

En una entrevista a Gregorio Luri, expert pedagog i autor de molts llibres, explica que el van trucar per telèfon diversos mitjans per preguntar què li semblava el tema des del punt de vista pedagògic, i ell va respondre que no es tractava d'una qüestió pedagògica sinó que tenia a veure amb els drets civils. Li van preguntar si, per tant, li semblava bé el currículum de religió, i la seva resposta va ser que a ell no li havia de semblar bé o malament sinó als pares i mares que tenien la lliure opció d'escollir o no aquesta assignatura. I el periodista seguia insistint perquè acabés dient el que ell volia que digués, i com que Gregorio Luri es mantenia en la seva postura, el periodista va acabar la conversa dient: "Ja veig que li sembla bé el currículum". (Sic)

Estem en un país on la raó, els arguments i el diàleg serè en abordar els temes no estan a l'ordre del dia, i això esdevé dogmatisme i fonamentalisme.

L'Antoni Puigverd, un home equilibrat que parla molt bé, que no és cristià però accepta de cor la cultura catòlica del nostre país, el dia 9 de març va escriure un article a La Vanguardia, "Darwin i el parenostre" on deia que un dels punts que

s'havia criticat molt és el fet que s'ensenyin pregàries com el Parenostre en l'assignatura de religió catòlica. Però es pot entendre el cristianisme sense explicar el Parenostre? I el judaisme es pot entendre sense explicar el Shemà? Quan, per altra banda, a Literatura s'ensenyava el Càntic Espiritual de Maragall, que és una pregària.

Hi ha una sèrie de contradiccions en tot això, però el que més ha ofès als crítics d'aquesta assignatura és un punt del currículum que proposa "reconèixer la incapacitat de la persona per arribar per si mateixa a la felicitat". Això ha escandalitzat a molts, com si fos una heretgia de l'ortodòxia laica segons la qual l'home és lliure i autosuficient, capaç de conquerir tot el que es proposi sense necessitat de Déu.

És a dir, la nostra cultura afirma que no es necessita Déu per ser feliç d'una manera plena, però no admet que els catòlics ho pensin. I què s'ha d'ensenyar en un programa de religió catòlica sinó els continguts del catolicisme?

Caldria veure, per altra banda, si pel fet d'haver tret Déu de la nostra cultura i pensament, l'home contemporani és més feliç, cosa que està per demostrar.

Aquest rebombori, bastant xocant per cert, mostra el nivell d'autoodi que té la nostra cultura respecte les pròpies arrels. Occident té autoodi envers el cristianisme. I també qüestiona el nivell d'urticària que encara provoca tot allò que soni a nacionalcatolicisme.

El currículum que s'ha aprovat ara no és massa diferent de l'aprovat en temps dels socialistes, però com que s'ha explicat volent identificar aquests continguts de religió catòlica amb els del nacionalcatolicisme, s'ha aixecat un bon enrenou interessat.

Es pot pensar que no s'ha d'ensenyar religió a l'escola pública. De fet, França és l'únic país d'Europa en què això passa. Però el que no es pot fer, és negar que les persones amb conviccions religioses coneguin acadèmicament els continguts de la seva fe, i més quan és un dret en la nostra legislació actual.

Un dels dogmes del nostre pensament actual (que també té dogmes) és que "Déu no és necessari per viure; Déu no és necessari per a la felicitat". Sobre aquesta qüestió de la felicitat, el cristianisme afirma que no es pot ser plenament feliç sense Déu, tal com ens el mostra Jesucrist. La Bíblia no entén l'home sense relació amb Déu; quan l'home se separa de Déu es marceix. Aquesta és l'antropologia bíblica. Però quina és aquesta felicitat que promet el cristianisme i quin camí hi porta? Aquesta és la qüestió perquè la felicitat cristiana és paradoxal. S'és feliç quan no se cerca la felicitat; s'és feliç quan es busca la felicitat dels altres; s'és feliç quan un es nega a si mateix i es dona als altres. La felicitat cristiana, per això és tan escandalosa, perquè passa per la creu, com ens diu tan bé l'evangeli de Joan: "El Fill de l'Home ha de ser enlairat perquè tots els qui s'adhereixin a Jesús Crucificat, tinguin Vida Eterna" (Jn 3,14-15)

Jesús Crucificat és el camí cap a la Glòria, cap a la Resurrecció, i això és l'escàndol més gran del cristianisme, i aquí sí que ens poden criticar els no creients perquè això no hi ha qui ho entengui. Un hi confia, creu i s'hi recolza, i la manera d'explicar-ho és amb el rostre. Si els cristians d'aquest país mostrem un rostre com el del Papa, joiós, serè, ample, fins i tot rialler, tindrem una mica més de prestigi i no farem sortir tanta urticària quan es parli del catolicisme.

